

C. Sage: Jeg kan fremdeles ikke være enig med den ærede Ordfører med Hensyn til Endringsforslaget under Nr. 11 til § 96. Den ærede Ordfører udtalte, at der for Tinget maatte være meget gode Grunde, hvis det skulde bestemmes sig til at følge Mindretallet frem for Ministeren og Udvalgets Flertal. Deri vil jeg for saa vidt give den ærede Ordfører Ret, som han plejer at staa paa et saadant Stade, at han kan forsvare sin Sag med gode Grunde, og der følgende ogsaa fra dem, som have en modsat Opfattelse, maa fremføres lige saa gode eller endnu bedre Grunde. Jeg er imidlertid overbevist om, at den ærede Ordfører i dette Tilfælde ikke har fremført stærke Grunde; om de have været tilstrækkelige til at overbevise Tinget, vil Afstemningen vise, men at de i sig selv ikke ere gode, er der for mig ingen Tvivl om. Sprit og fremmest maa jeg bemærke, at naar det er fremhævet ved denne som ved tidligere lignende Vejligheder, at vi skulle være varssomme med at gøre Forandringer i Reformforslag, der fremtræde med en standinavisk Karakter, da er det en Betragtning, hvis Berettigelse jeg i fuldeste Maal anerkender. Jeg anerkender saa fuldt som nogen den overordentlig store Betydning, som en fælles standinavisk Lovgivning om økonomiske Anliggender har haade for os og for vore Næbber. Men jeg kan paa den anden Side ikke tilbageholde den Bemærkning, at saaledes som de standinaviske Love for en Del ere blevne gennemførte i de senere Aar, ere vi noget inde paa en Vej, som, hvis den skal fortsættes hderligere i samme Retning, meget let kan gøre standinaviske Love til en Plage og Byrde i Stedet for til Gavn og Fornøjelse. Det er aldeles umuligt, at man for 3 Lande, der, trods Slægtstabet i adskillige Henseender, dog paa mange Omraader frembyde store Forskelligheder, kan lave Love, som i et og alt, paa hvert eneste Punkt, skulle kunne passe for alle 3 Lande. Naar vi behandle en Lov som denne, der giver Bestemmelser for en Række praktiske Spørgsmaal af største Betydning, skal man ikke glemme, at der fra Falster til Vardøhus er lige saa langt som herfra til Sicilien. Man maa ikke glemme, at de Forhold, som en saadan Lov skal omvænde, ere i Virkeligheden i høj Grad uensartede, og man tør ingenlunde gaa ud fra, at Fordele ved fælles Regler i alle Tilfælde vil opveje de Ulemper, som følge af, at det ene Land maa rette sig efter det andet paa Omraader, hvor det i og for sig vilde være bedre tjent med sine egne Regler. Ganste særlig gælder dette jo netop for en stor Del

med Hensyn til Søfarten. Der udbykkes sig ikke blot i de forskellige Lande, men i de forskellige Havne forskellige Coutumer; den ene Havn kan have helt andre Regler end Næbhavnen, fordi de lokale Forhold medføre, at paa det ene Sted ere disse Regler de mest hensigtsmæssige, paa det andet Sted andre Regler. Det er saaledes klart nok, at f. Eks. over for den Endring, som er stillet til § 114 af to ærede Medlemmer, som foreløbig have taget deres Forslag tilbage, kan man ikke med Tøje gøre den Indsigelse gældende, at det er uheldigt at indføre særlige danske Regler om Viggedagene for Smaastibe; thi det maa dog vel erindres, at hvad der kan passe og være hensigtsmæssigt for Smaastibe, der sejle her langs med Kysten fra København til Helsingør, det kan man ikke gaa ud fra ogsaa vil passe for Stibe, som løbe herfra til Trondhjem. Ganste de samme Betragtninger gælde med Hensyn til Spørgsmaalet om dette Søndagsarbejde. Naar der fra den ærede Ministers og den ærede Ordførers Side advares mod at vedtage Mindretallets Endring, fordi vi derved vilde stille os fra, hvad der er vedtaget i Sverige, saa siger jeg: Hvad i Alverden gør det? Hvad Betydning har dog det, at der i denne standinaviske Lov findes fælles Bestemmelser med Hensyn til den Ekstrabetaling, som Reberne for de forskellige Landes Stibe skulle yde deres Matroser? Ikke den ringeste, ikke den allerfjerneste Betydning. Og naar man tilmed erindrer, at vi ikke have betænkt os paa at indføre Bestemmelser, som i ganste anderledes Grad, paa ganste anderledes indgribende Maade afvige fra Bestemmelserne i den svenske Lov, er det end mere klart, at dette Argument kan paa ingen Maade gøres gældende over for en saadan Bagatel som Betalingen for Søndagsarbejde. De Endringer, som Udvalget har været enig om at foreslaa til §§ 114 og 135, de have virkelig Betydning ogsaa for norske og svenske Skippere. Naar svenske Skippere fremtidig komme her til Landet, maa de vide, at de Regler, som gælde i Sverige med Hensyn til Kaptajners eller Befragterens Ret til at bestemme, hvor Skibet skal ligge, at de gælde ikke her. Her maa han følge andre Regler. Og dog har hele Udvalget og Ministeren ikke haft Betænkning ved at gaa ind derpaa; men derimod en ganste underordnet Ting som Reberlaget for Søndagsarbejdet, den mener man at burde holde paa for ikke at tilvejebringe Uoverensstemmelse med Sverige. Den Indvending gælder ikke.

Hvad angaar Sagens Realitet, gentager jeg — og det kan den ærede Ordfører og